

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR

Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické a. v. • říjen - prosinec 2022 • cena 40 Kč

Památka zesnulých v Bludovicích a Památka založení kaple v Šenově

V neděli 6. listopadu 2022 jsme si v celé církvi připomněli *Památku zesnulých*. V bludovickém sboru se u této příležitosti konala sváteční bohoslužba, v rámci které vystoupilo mužské kvinteto z Komorní Lhotky, jež obohatilo bohoslužbu pěti písněmi. Pastor Renata Firlová ve svém kázání vyzvedla biblickou Sáru a označila ji jako ženu víry pro všechny věřící a Abrahama jako muže, který se i přes svůj smutek nad ztrátou milované ženy zvedá a kráčí kupředu. Jeho pohled je upřen na Boha, který dává sílu a požehnání. Na bohoslužbě jsme také vyslechli jména zemřelých v uplynulém roce, kteří měli církevní obřad. Pozůstalí tak mohli uctít jejich památku.

Tuto neděli se rovněž uskutečnily bohoslužby v Šenově, kde se konala *Památka založení kaple*. Letos jsme si připomněli 130. výročí jejího vzniku. Slavnostní atmosféru zkrášlila vystoupení dvou pěveckých těles: kytarový duet Ivo Kroček a Vladimír Burda a bludovický pěvecký sbor Laudate. Obě hudební tělesa zazpívala podmanivé písně s hlubokými texty. V rámci bohoslužby jsme vyslechli historii šenovské kaple, se kterou nás seznámila ředitelka šenovského muzea Simona Slavíková. Pastor Renata Firlová pronesla slavnostní kázání. *Ať je pro nás vzpomínka na zesnulé požehnáním!*

– Pavlína Volná

Vzpomínková seniorátní bohoslužba

U příležitosti 100. výročí narození biskupa Władysława Kiedronie se dne 20. listopadu 2022 konala v bludovickém sboru seniorátní bohoslužba. Sborovníci a členové rodiny v rámci bohoslužby vzpomínali na bludovického rodáka, který byl dlouhá léta biskupem naší Slezské církve evangelické a. v. Na vzpomínkové bohoslužbě zazněl vstupní medailonek biskupa Tomáše Tyrlika, kázání spojené s životopisem biskupa Kiedronie pronesl senior Janusz Kożusznik a hrou na housle doprovázel bratr Jan Pasz. Po bohoslužbě se ve sborovém sále konala výstava fotografií ze života biskupa Kiedronie. Na závěr se rodina společně s faráři vydala na nový hřbitov poklonit památce biskupa Władysława Kiedronie.

Připomeňme si zajímavá data ze života biskupa Władysława Kiedronie.

W roku 1922 w pierwszej niedziele adwentową w jednym z domów w Błędowicach Dolnych przyszedł na świat chłopiec. Karta kalendarza wskazywała 3 dzień grudnia. A dzieciątko było pierworodnym synem górnika Adolfa Kiedronia i jego żony Alojzji z Cimałów. „Na chrzcie” (jak to się mówi) otrzymał imię Władysław. Władek uczęszczał do polskiej szkoły ludowej, a następnie wydziałowej w Błędowicach. W roku 1938 rozpoczął naukę w Publicznej Szkole Handlowej w Orłowej. Niestety, jego nauka w tej szkole

le nie trwała długo. Wybuchła wojna. Szkoła zostaje zamknięta, a jej niedawny jeszcze student zmuszony jest podjąć pracę – znajduje ją na kopalni „Jadwiga” w Pietwałdzie. Następnie powołany zostaje do wojska. Po zakończeniu wojny zgłasza się do Liceum im. Antoniego Osuchowskiego w polskim Cieszynie. Tam dopełnia swej edukacji, by uzyskać w roku 1947 maturę, zapisać się na Wydział Teologii i Filozofii Uniwersytetu Warszawskiego.

Po ukończeniu studiów uniwersyteckich w roku 1951 powraca na Śląsk Cieszyński i zgłasza się do służby w Śląskim Kościele Ewangelickim Augsburskiego Wyznania w Czechosłowacji. Miejsce dla wikariusza Władysława Kiedronia znalazło się u ks. Jana Zachariasza Unickiego w Ligotce Kameralnej. Nowo ordynowany ks. Kiedroń jest już w tym momencie żonaty. Jego małżonką została Anna Przeczkówna. Ślub odbył się w kościele w Błędowicach. Udzielił go małżonkom ks. sen. Karol Teper.

Po pięciu latach wiernej służby ks. Władysława w parafii ligockiej Rada Kościelna odwołuje go w maju 1956 r. z Ligotki i przenosi do Cierlicka, ustanawiając go administratorem tamtejszego zboru. Parafia nie posiadała odpowiedniego lokalu do odprawiania nabożeństw i prowadzenia życia religijnego. Po długich i cierpliwych staraniach zbor cierlicki otrzymał dnia 7 marca 1966 r. zezwolenie na budowę domu modlitwy. 3 września 1967 roku ma miejsce uroczystość poświęcenia nowo wybudowanego kościoła im. ks. dra Marcina Lutra. W roku 1969 ks. Władysław Kiedroń zmuszony jest pogodzić się z decyzją Rady Kościelnej, która przenosi go na stanowisko drugiego pastora do zboru w Trzyńcu. Dnia 8 lutego 1971 umiera nagle biskup Jerzy Cymorek. Zebrany w dniach 11–13 maja w Czeskim Cieszynie XI Zwyczajny Synod SKEAW dokonuje w drugim dniu obrad wyboru nowego biskupa. Zostaje nim dotychczasowy zastępca biskupa, 48-letni wówczas ks. Władysław Kiedroń.

Biskup Władysław Kiedroń pełnił swój urząd przez okres trzech kadencji, w sumie przez 18 lat, aż do września roku 1989. W roku 1981 jego działalność w Światowej Federacji Luterńskiej oraz ogólnoswiatowej ekumenie uhonorowano doktoratem honoris causa udzielonym przez Fakultet Teologiczny w Bratysławie. W roku 1986 ujawniły się bardzo poważne problemy zdrowotne księdza biskupa. Dlatego też w roku 1989, ze względu na stan zdrowia, a także w obliczu przeszkód prawnych zakończył swoją służbę biskupią.

Wsparciem w życiu i służbie była dla ks. Kiedronia jego małżonka Anna, zawsze wiernie stojąca u jego boku. Pani pastorkowa starała się stwarzać ciepło domowego ogniska, także w czasie, gdy jej mąż został zwierzchnikiem ŚKEAW. Pastorstwo Kiedroniowie wspólnie wychowali dwie córki, dane im było dożyć się ukochanych wnucząt. Starsza z córek Anna wyszła 6 września 1975 r. za mąż za ks. Bogusława Kokotkę.

Biskup Władysław Kiedroń zmarł w wieku 69 lat w sobotę 29 lutego 1992. Ks. bp dr Władysław Kiedroń, który niemal przez całe życie mieszkał w Błędowicach, pochowany został na tułejszym cmentarzu, w grobie teściów Karola i Amalii Przeczków, w którym o dziesięć lat później pochowana została także pani pastorkowa Anna Kiedroniowa. Wieczną perspektywę życia i trudu ludzkiego podkreśla wyryty na grobie napis: „Dni moje są jako cień, a jam jako trawa uwiadł, ale Ty, Panie, trwasz na wieki.”

Rozhovor s Mariánem Pospěchou, římskokatolickým farářem z Dolní Lutyně

Dne 2. prosince 2022 jsme se zúčastnili vánočního setkání, jehož hostem byl mediálně známý kněz Marián Pospěcha, kterému jsme položili několik otázek.

Jak nejčastěji vyjadřujete vánoční přání? Osobně, SMSkou, nebo e-mailem?

Já jsem takový staromilec. Mám rád, když se mohu k přáním vracet. Takže když dostanu ještě dnes pohlednici, tak jsem za to nesmírně vděčný, protože si ji dám někam pod stromček. A vždycky, když do nich nakouknu, mám pocit, že se dotýkám těch slov. Mohu je číst a vracet se k nim, jako kdyby mně byli ti lidé obzvláště blízcí.

Souhlasíte, že my křesťané se nejen v souvislosti s blížícími se vánočními svátky potýkáme s obrovským pokušením zaštitit se frázemi a pózami. Co dalšího byste k tomu dodal?

Garanci autenticity od nás právem a naléhavě vyžaduje a očekává okolní svět. Je to charakteristická cesta, která by nám, kteří žijeme z milosti a síly vzkříšeného Krista, měla být naprosto vlastní. Je to požadavek náročný, ale i životodárný a směřodátný, kterým jsme povinováni nejen vůči sobě samým, ale vůči sobě navzájem.

Občas od lidí slyšíme povzdech, že doba, ve které žijeme, je smutná, zbavená radosti a barev. Souhlasíte s tímto tvrzením?

Jsem přesvědčen o tom, že se těšíme ohromné důvěře samotného Boha. On od věčnosti moc dobře věděl, proč nás chtěl mít zrovna v těchto časech. A v této době, ne někdy jindy. Je to veliká výsada žít v této době. Je to veliká milost. Je to dar, výzva, ve které se krystalizuje důvěra samotného Boha v nás, kteří jsme jeho. Nejen skrze křest, ale zvláště pak také skrze pastorační službu, duchovní péči, kterou sloužíme nám svěřeným lidem.

Domníváte se, že záleží na tom, zda je člověk křesťanem?

Jako křesťané, jako Boží lid, máme takový arzenál v sobě, o kterém si světu může nechat pouze zdát. Je to arzenál jasněho povědomí, že jsme jeho vlastnictvím,

lidem svatým, královským kněžstvem, národem vyvoleným a nic nás nemůže odloučit od lásky Kristovy, jak nám nádherně připomíná svatý Pavel.

Co je podle Vás autentické adventní očekávání?

Neustále čekání na to, kdy se naplno projeví, že Boží lid čerpá z pramene jeho moci, jeho vítězství, jeho božství a slova. Toho Božího slova, které prostě léčí, uzdravuje, resuscituje, křísí, ukazuje směr, dodává kuráž, inspiraci. My přece věříme v Boha všemohoucího, ale chováme se, jako kdybychom věřili v Boha nemohoucího.

Jaké ovoce přináší tato duchovní malomyslnost?

Pokud takto smýšlíme, přidáváme se k těm, kteří lavírují, kolabují, nadávají, stěžují si, rouhají se, kritizují, lamentují. To je signál vyčpělosti. To není náš obyčej. Popravdě řečeno: za mnoho věcí si můžeme sami, protože jsme prostředím církve vytafírovali do často nereálného, umělého světa. V něm se někdy setkáváme s psychopatickým pnutím mezi přirozeným a nadpřirozeným, v případech různých duchovních šarlatánů a diletantů i nepřirozeným. Dalšími podobami tenze jsou archaické versus současné, logické a ujeté, inteligentní a primitivní.

Jak byste definoval pokrytectví?

Pokrytec, jak dobře víme, je člověk, který zná normy vůči jiným lidem, a vůči samému sobě je normou pouze on sám. V církevním prostředí se třeba to pokrytectví projevuje například tak, že my hlásáme radostnou zvěst, ale tváříme se, jako když žereme chrousty. Nejde o to, aby-

chom se neustále culili a smáli a všechny přesvědčovali, že jsme happy a vždycky dobře naladěni. Nejsme. Život nám často nabízí velmi zdrcující podobu. Není nám cizí reálná podoba lidského života. Křesťanská radost, kterou hlásáme, to je přece status pevného vědomí, že on je se mnou, dává mi sílu povstat z prachu země, a v neochvějně důvěře vykročit na cestu. Konečně je dobré mít v životě i nějaké trápení, protože nám to pomáhá lépe rozumět druhým lidem.

Souhlasíte s názorem, že se láska nedá „okecat“?

My rádi a často mluvíme o lásce ke všem. Ale běda, když je někdo nějak jiný, tak nevíme, jak bychom mu jeli po krku. Když se nevejde a nevleze do těch našich forem a představ. Náš styl, náš obyčej, by měla být naše praxe umět i beze slov zprostředkovávat přirozenost Boží přítomnosti druhým lidem. Papež František třeba často hovoří, že bychom měli prosit o milost slz. Umět s lidmi i plakat, protože v životě jsou okolnosti, situace, prožitky, danosti, na které žádné řeči nejsou. Mnohdy uděláme daleko lepší službu (než rozdávat dobře míněné rady), když raději mlčky vstoupíme do bolesti druhého v pokoře, posvátné bázni a v mlčení,

– Děkuji za rozhovor

Virtuální adventní prohlídka

Zkusme si představit, že se píše rok 1922, a my jste byli pozváni k virtuální prohlídce do stavení, které stálo nedaleko našeho kostela. Shodou okolností zrovna začíná Advent, tedy období očekávání na příchod významných svátků. Je to znát doslova v každé světnici. Ale nepředbíhejme.

Začneme od pokoje, který bychom dnes nazvali obývacím. Na dveřích je zavěšeno jmelí, které podle tradice přináší domu požehnání a plodnost. Pod stropem je na stuhách zavěšen věnec, zhotovený z jehličnatých větvíček. Dozvídáme se, že volba dřeviny nebyla náhodná, zelená barva totiž symbolizuje nekončící život. Zde nutno podotknout, že na konci 20. století zvyk zavěšovat adventní věnce ke stropu ustupuje, a věnce jsou stále častěji kladeny na stůl. Zřejmě proto, že jsou nově opatřeny čtyřmi svícemi. Počet svící není náhodný. Adventní neděle jsou totiž také čtyři. Každou neděli symbolizuje jedna svíce. První se nazývá NADĚJE, druhá VÍRA, třetí RADOST a čtvrtá POKOJ. Barva svící je fialová. Výjimku tvoří pouze třetí svíce, symbolizující radost, která je růžové barvy. Ve Štědrý večer se uprostřed adventního věnce zapalovala svíce bílé barvy, která symbolizuje Ježíšův dokonalý život.

Nyní svou pozornost zaměříme na jídelníček. Naši předci absolvovali v průběhu roku dvojí půst. Před Velikonočními trvala dieta celých 6 týdnů, před Vánocemi jeden měsíc. Jednalo se o období, kdy nejedli maso, nepili alkohol a celkově omezili konzumaci tučných a sladkých pokrmů. Navzdory tomuto omezení se v domácnostech tradičně peklo cukroví a vánočka. Pozůstatek v omezení masitých pokrmů lze vidět i v tradičním štedrovecerním pokrmu, kterým byla ryba, jež nebyla považována za pokrm z masa. Štědrý večer spadl ještě do období půstu, pochoutky byly konzumovány až v 1. svátek vánoční, který byl nazýván Boží hod.

Nebude na škodu se na chvíli zastavit u adventního kalendáře. Ovšem nemáme na mysli otevírací papírová okénka s čokoládovými dobrotami. Tyto vymoženosti jsou moderním vynálezem pro rozmíslané děti. Na začátku měsíce – 4. prosince – má svátek Barbora, patronka horníků, kterých bylo v tomto kraji velmi mnoho. Na tento den připadal zvyk řezání tzv. barborek – větvíček kvetoucích stromů, které byly vloženy do váziček, aby rozkvetly o Vánocích. 6. prosince je svátek Mikuláše, který není nutné dlouho představovat. Vychází z legendy o svatém Mikulášovi – biskupovi, který proslul svou štedrostí a dobročinností. V předvečer tohoto dne navštěvují domácnosti Mikuláš s anděly a čerty, aby odměnili poslušné děti sladkostmi a ovocem, zlobivým dětem nosí čert uhlí nebo brambory.

Kdybychom měli shrnout nejvýznamnější postřehy z naší virtuální adventní prohlídky, můžeme říci, že čtyři týdny před Vánocemi došlo v životě našich předků k nepřehlédnutelným změnám: v domácnostech se objevily dekorace v podobě věnců a svíček, z jídelníčku zmizely tučné a masité pokrmy, dlouhé večery byly využívány k přípravě vánočních dobrot. Z lidských srdcí se odstraňovaly nehezky věci, jako například hněv, sobectví nebo lhostejnost, a šance byla naopak dána naději, víře, radosti a pokoji.

Vraťme se z virtuální prohlídky zpět do našich rodin.

Zbývá otázka, zda lze alespoň některé věci převést z minulosti do naší současnosti?

Určitě ano, ale bude to chtít fantazii a vytrvalost.

– Vladislav Volný, pastor

Setkání bludovické mládeže

Spotěšením vás chci informovat o setkání těch, kteří tvořili mládež našeho sboru v 80. letech minulého století. Patřím mezi ně i já. Setkání se uskutečnilo v neděli 4. prosince u nás na faře v Bludovicích v počtu 16 účastníků. V současnosti je nám všem okolo 50 až 60 let, někteří jsou již v důchodu a za tu dobu náš život zavál na různá místa. Všichni nejsou členové bludovického sboru, ale slouží i v jiných sborech naší církve. A jak jsme vyplnili společně strávený čas? Zazpívali jsme si nemálo písniček nám dobře známých z dob našeho mládí, a to za kytarového doprovodu Františka Války. Biblickým slovem nás povzbudil náš bývalý pastor Vladislav Volný mladší. Tématem poselství byla obtížná místa v Žalmech (tzv. proklínací žalmy a jak jim rozumět). Do soutěžení nás vtáhla naše současná pastor Renáta Firlová, která si připravila soutěž, při níž jsme vzpomínali na to, kolik stály převážně

potravin v době našeho mládí. To, jak jsme před téměř 40 lety vypadali, kde všude a s kým jsme se setkávali, nám připomněl Roman Kubiczek, který nám promítnul diapositivy z různých mládežových akcí. Vzhledem k tomu, že mnozí z nás se již dlouho neviděli, byl závěr setkání vyplněn vzájemnými rozhovory, které by pokračovaly ještě dlouho. Čas byl ale neúprosný a všechny nás nutil před začátkem nového pracovního týdne odebrat se do svých domovů. Atmosféra celého setkání byla velice milá a příjemná a všichni se již těšíme na další společně prožité chvíle, které tentokrát budou probíhat s největší pravděpodobností v květnových dnech v přírodě.

*- S přáním radostných a požehnaných Vánoc
Luboš Rajdus, kurátor*

Schody na wieżę Kościoła w Błędowicach

Ze względu na zły stan techniczny schodów na wieżę Kościoła komisja techniczna prezbiterstwa zdecydowała się na wykonanie ich naprawy w trybie pilnym.

Ogłoszono stan awaryjny a od roku 2021 obowiązywał zakaz poruszania się po tych schodach osobom nieupoważnionym. Była to wielka szkoda bo wyjście na wieżę Kościoła było zawsze jedną z atrakcji corocznej akcji odbywającej się w sierpniu pn. pamiątki założenia Kościoła. Nie tylko drewniane schody z biegiem czasu uległy uszkodzeniu ale stwierdzono również, że niektóre nośne tramy podtrzymujące konstrukcję schodów i podesty robocze pod dzwonami są obłuzowane i przeżrane kornikiem, groziło wielkie niebezpieczeństwo obsunięcia się całej konstrukcji na mechanizm zegara znajdującego się na dole pod dzwonami.

Naprawa podyktowana była jak najbardziej względami bezpieczeństwa.

W okresie 11-12.2022 przebiegły prace związane z kompletną wymianą schodów na wieżę kościoła w Błędowicach. Prace wykonywała firma Pavel Pavlorek z Řepiště. Prace zamknęły się w kwocie ok. 150 tys. Koron bez DPH.

▲ Zdegradowany kornikami tramek podtrzymujący podestę pod dzwonami

Wykonano następujące prace związane z naprawą schodów i konstrukcji nośnych:

- Wymieniono ok. 3 m³ drzewa, stare konstrukcje były zdemontowane i odwiezione do likwidacji.
- Wykonano i osadzono nowe konstrukcje nośne z tramów pod podesty i konstrukcje nośne schodów, drewniane elementy są oczyszczone i naimpregnowane przeciwko szkodnikom.
- Wykonano nowe podwójne balustrady na wszystkich schodach aż do samej góry (czego wcześniej nie było), są ohoblowane i polakierowane, co dodatkowo dodało fajny i bezpieczny efekt u schodów.
- Wykonano wymianę całego drewnianego podestu wejściowego pod schodami przy mechanizmie do obsługi zegara na wieży.

- Artur Grudziński

◀ ▼ Nowe elementy konstrukcyjne schodów

Srdečné blahopřání

Když se v bludovickém sboru vysloví jméno Mirka Volná, všichni si představí ženu tvůrčího ducha: nejenže je dlouhá léta v našem sboru zaměstnána jako kostelnice, činí se i v jiných oblastech. Za hranicemi našeho sboru je známá především svými pečenými výrobky: frgály, koláči, dorty nebo perníčky. Věnuje se také pletení a květinové výzdobě v kostele, které je v průběhu roku nemálo.

Paní Mirka Volná oslavila dne 11. prosince své 65. narozeniny. My členky pěveckého sboru Laudate naší dlouholeté zpěvačce, která je sloupem ve druhém hlase, u této příležitosti srdečně blahopřejeme. Přejeme jí biblickým veršem „Cesty člověka jsou Hospodinu zřejmé.“ Tento verš doslova vystihuje životní příběh naší oslavenkyně.

*At', Mirko, prožíváš v každém dni Boží blízkost
a nepřestávej děkovat za vše, čím jsi v životě obdařena!*

– Pavlína Volná

Vánoční přání

„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“
(Lk 2,14)

Těmito slovy bych Vám všem chtěla popřát radostné, pokojné a požehnané prožití vánočních svátků narození našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. On se vším, co pro nás udělal, je tím nejvzácnějším darem, kterého se nám dostalo.

Srdečně Vás zvú na bohoslužby,
které se budou v našem kostele konat u příležitosti vánočních svátků.

Ať Vás po všechny dny roku 2023 provází mnoho Boží lásky!

Za presbyterstvo farního sboru farářka Renata Firlová

Życzzenia na Boże Narodzenie

Zainterесowała mnie wiadomość z pewnego Bożonarodzeniowego spotkania. Dzieci przygotowały dla dorosłych skecz na temat: Narodziny Jezusa Chrystusa. Nauczyciele dobierali dzieci do poszczególnych ról. Na karczmarsza wybrano jednego małego, wolnego, nieco pulchnego chłopca. Nie musiał się wiele uczyć. Wystarczyło, by odepchnął Josefa i Marię, gdy prosili go o izdebkę na nocleg. Wystarczyło, aby powiedział: nie ma tu dla was miejsca!

Chłopak nieźle odegrał to na próbach. Zawsze patrzył na Józefa i Maryję i surowo odsyłał ich precz...

Na przedstawieniu wszystko potoczyło się jednak inaczej... Kiedy spojrział w oczy Józefowi i Marii, kiedy usłyszał, jak błagają o nocleg, nie potrafił powiedzieć im: idźcie precz! Miał łzy w oczach... Gdy więc Józef zgodnie z planem odchodził, krzyknął: Zostań, oddam Marii mój pokój!

Co nastąpiło? Zamieszanie...

Po skończeniu ludzie mówili sobie: ten chłopak schrzanił grę...
ale inni mówili: jego reakcja była najmiłsza w całym skeczu...

To zaproszenie Józefa, Marii i Jezusa, które zabrzmiało z ust tego małego chłopca, przemawia do mnie... i jest związane z moim życzeniem dla nas wszystkich. Obyśmy przeżyli w naszych sercach święta Adwentu i Bożego Narodzenia razem z „narodzonym” Synem Bożym.

**Życzę wszystkim błogosławionych Świąt Bożego Narodzenia,
a do nadchodzącego Nowego Roku wiele łask Bożych.**

Za prezbiterstwo parafii ŚKEAW w Hawierzowie Błędowicach ks. Renata Firlová

Příběh vzniku písně Tichá noc

Skutečný příběh a původ *Tiché noci* pochází ze Salzburku, z Rakouska, od mladé tkadleny Anny. Anna byla sirotek, neměla žádnou rodinu a žila sama; tkaní bylo to, v čem vynikala a díky čemuž ji lidé znali. Jednoho dne poznala vojáka, který byl převelen do Salzburku, stali se z nich přátelé a později se Anna do něj zamilovala. Jak čas pokračoval, Anna otěhotněla. 11. prosince 1792 porodila syna, ale voják, otec dítěte, je opustil. Navzdory všem nepřízním dala synovi jméno po otci Joseph Mohr.

Anna věděla, že nemanželské dítě způsobí výsměch a odmítnutí lidí, proto považovala za moudré, aby byl vzdělaný, což by mohlo zvednout jeho postavení. Z tohoto důvodu Anna poprosila místního kata, aby se stal jeho kmotrem. Anna udělala vše proto, aby díky obchodu s tkaním mohla dát svému synovi kvalitní vzdělání. Po čase místní kněz zjistil u Josepha bystrost a vynikající pěvecké schopnosti: Joseph byl požehnaný skvělým smyslem pro hudbu. Kněz zařídil, aby byl Joseph přijat do školy v opatství Kremsmünster. Právě na tomto místě si Joseph uvědomil své povolání ke kněžství. V 16 letech se zapsal do seminární školy a ve 22 letech byl vysvěcen na kněze. Dostal speciální povolení od svých představených, protože neměl otce.

Joseph Mohr byl přidělen jako asistent pastora kostela sv. Mikuláše v Oberndorfu, pár kilometrů od svého rodného města Salzburg. Když sloužil Pánu v kostele sv. Mikuláše, potkal muže, který se jmenoval Franz Gruber. Tento člověk, také syn tkadleny, se neuměl smířit se skutečností, že jeho syn, mladý Franz Gruber, se zajímal o hudbu, hru na varhany a kytaru. Franzova dokonalost a kvalitní hudební vystoupení zněly tak hlasitě, že ho jeho rodina musela finančně podpořit prostřednictvím oficiální hudební školy. Gruber se usadil v Oberndorfu s manželkou a dvanácti dětmi, kde se setkal s Josephem Mohrem. Franz Gruber a Joseph Mohr se stali blízkými přáteli, spojení velkou vášní k hudbě, protože oba vždy hráli na kytaru a varhany, a přitom si zpívali.

Den před Štědrým dnem 23. prosince 1818 se Josefínkům, jimž se právě narodil chlapec. Zadělal v ten večer, s narozením dítěte v Betce, podstatu události velké víry první. V jeho skladbě zachytil nevýslovné tajemství dítěte Ježíše, který je Kristus Spasitel, z Marie a naplnil svět spasitelským písní, pokračoval v cestě na diecézní zvonovou zprávu o varhanách v kochy. Joseph Mohr se obával, že během svého příteli Franz Gruberovi prosil ho, aby zkomponoval melodu. Franz nezklamal svého drahého. Na půlnoční mši 24. prosince píseň *Tichá noc*, která se rychle Zanedlouho se stala populární. Frederick Wilhelm IV. slyšel kostele a nařídil, aby se zpívánočních průvodech a botkal s jejími tvůrci: Josephem zem Gruberem. Joseph Mohr tuberkulózu ve věku 56 let.

83. TICHÁ NOC STILLE NACHT

rakouská

nápěv: Franz Gruber (1787–1863)

text: Joseph Mohr (1792–1849)

český text: Václav Renč (1911–1973)

Mimě B^b F (F7)

1. Ti - chá noc, pře - sva - tá noc. V spán - ku svém
1. Stil - le Nacht, Hei - li - ge Nacht. Al - les schläfft,

B^b (B^b7) E^b B^b (B^b7)

dý - chá zem, půl - noc od - bi - la, měs - to šlo spát,
ein - sam wacht nur das trau - te, hoch - hei - li - ge Paar.

E^b B^b F F7 (A^{dim})

zdří - mli dáv - no i pas - tý - ři stád, jen Bo - ží lá - ska, ta
Hol - der Kna - be im lo - cki - gen Haar, schlaf in him - mli - scher

Gmⁱ B^b(7)(C9) B^b Gmⁱ F7 (Cmⁱ F7) B^b

bdi, jen Bo - ží lá - ska, ta bdi.
Ruh, schlaf in him - mli - scher Ruh.

Joseph Mohr vracel z návštěvy od svých stavil se u řeky a spojil dítě, které vilémě. Pak začal psát báseň zachytních Vánoc a nazval ji *Tichá noc*, *svatá noc*. *stvi vtělení a narození našeho Pána*: svaté Syn Boha a láska čistého světla se narodil odpuštěním z nebe. Když dokončil psaní faru, kde se dozvěděl nepříteli, jímž myš poškodila měhem noci nezazní žádná hudba. ukázal text básně *Tichá noc* a podii, kterou by mohl zahrát na kyta-ho přítele a skladbu včas dokončil. 1818 svět poprvé slyšel tklivou le šířila po celém Rakousku. lární. Tehdejší král Pruska píseň v berlínském císařském vala po celém království na hoslužbách. Dokonce se se-Mohrem a jeho přítelem Fran-zemřel 4. prosince 1848 na

- upravila Pavlína Volná

Stát se Božím dítětem

Co pro vás znamenají vánoční svátky? Mnozí je mají spojené s radostí, s očekáváním, časem prožitým v rodinném kruhu, jiní je spojují s bolestí nebo se smutkem. Přes všechny okolnosti, s nimiž se nám pojí vánoční svátky, je tu něco nad tím vším: něco hlubokého, převyšujícího, neměnného.

Podívejme se na význam Vánoc, o kterých hovoří Bible. Je dobré zkoumat jednu věc z mnoha jiných uhlů pohledů, abychom získali nadhled a ucelenost o dané věci. Nahlédneme nyní do Bible, kde se dovídáme o narození Krista a kde můžeme najít i význam vánočních svátků.

Smysl Vánoc můžeme odhalit četbou Matoušova evangelia. Co je psáno v úvodu tohoto evangelia? Co se dozvídáme o Ježíši? Zřejmě bychom očekávali informace ze života matky Marie, je nám však odhalen rodokmen Ježíše Krista. Co v něm můžeme nalézt? Třeba to, že Boží Syn nespádl z nebe, nepřišel jako nějaký mimozemšťan, ale má lidský původ. Stal se člověkem, narodil se z panny Marie. Rodokmen sepsal evangelista Matouš a byl to Žid. Židé zásadně v té době neuváděli ve svých rodokmenech ženy. Ale Matouš udělal výjimku, zmínil se dokonce o čtyřech ženách, přičemž každá z nich ve svém životě selhala. Šlo o selhání, o kterých je lépe mlčet než o nich psát.

První zmiňovanou ženou je Tamar. Její příběh je zapsán hned v první knize Bible – Genesis. Nejde o hezký příběh, neboť už způsob početí jejího syna byl nemorální. Dále je v rodokmenu vzpomenu žena jménem Ráchab. Kým byla Ráchab? Profesionální prostitutkou. Ve svém životě se však postavila na stranu Božího lidu a byla zachráněna s celou rodinou. Třetí ženou je dívka Rut. O koho šlo? Byla to pohanka – Moabitka. Kdysi patřil její národ mezi úhlavní nepřátele Božího lidu! Poslední ženou v Ježíšově rodokmenu je Betšeba. Žena, se kterou je spojen příběh cizoložství a vraždy. Možná jsme na rozpacích: Ježíšův rodokmen a v něm zmínka o ženách nedobré pověsti, jejichž příběhy a životní osudy je lépe nepřipomínat. Ježíšův rodokmen však poukazuje na jeho poslání. On přišel na zem, aby spasil hříšného člověka, přišel kvůli lidem padlým, hříšným, nedokonalým, selhávajícím. Přijímal je s jejich nedostatky. Proto si získal tu nejhorší pověst: Ježíš byl přítel hříšníků, pak se z něj stal i spasitel hříšníků. Když si pročítáme Ježíšův rodokmen, pamatujme přitom, že Ježíš přišel i kvůli nám, aby změnil naše životy, aby nás zachránil. Víte, kdo stojí na konci rodokmenu plného hříšných předků? Ježíš Kristus, on přišel, aby je zachránil.

Rodokmen Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abrahama

Abraham zplodil Izáka, Izák zplodil Jákoba, Jákob zplodil Judu a jeho bratry, Juda zplodil Farese a Záru z Támary, Fares zplodil Chesróma, Chesróm zplodil Arama. Aram zplodil Amínadaba, Amínadab zplodil Naasona, Naason zplodil Salmóna, Salmón zplodil Bóaza z Rachaby, Bóaz zplodil Obéda z Rúť, Obéd zplodil Isaje, Isaj zplodil Davida krále. [Kráľ] David zplodil Šalomouna z ženy Uriášovy, Šalomoun zplodil Roboáma, Roboám zplodil Abiu, Abia zplodil Asafa, Asaf zplodil Jóšafata, Jóšafat zplodil Jórana, Jórana zplodil Uziáš, Uziáš zplodil Jótama, Jótam zplodil Achaza, Achaz zplodil Ezechiáš, Ezechiáš zplodil Manasese, Manases zplodil Amose, Amos zplodil Joziáš, Joziáš zplodil Jechoniáš a jeho bratry za babylonského zajetí. Po babylonském zajetí Jechoniáš zplodil Salathiel, Salathiel zplodil Zorobabela, Zorobabel zplodil Abiuda, Abiud zplodil Eljakima, Eljakim zplodil Azóra. Azór zplodil Sádoka, Sádok zplodil Achima, Achim zplodil Eliuda, Eliud zplodil Eleazara, Eleazar zplodil Mattana, Mattan zplodil Jákoba. Jákob zplodil Josefa, muže Marie, z níž se narodil Ježíš řečený Kristus. Všech pokolení od Abrahama do Davida bylo tedy čtrnáct, od Davida po babylonské zajetí čtrnáct a od babylonského zajetí do Krista čtrnáct.

Narození Krista dále zmiňuje verš: *To všechno se stalo, aby se splnilo, co řekl Hospodin ústy proroka. Když čteme Bibli od začátku, počínaje Starým zákonem, nacházíme zmínky o Božích slibech Mesiáši. Třeba, že z potomstva Evy přijde ten, který porazí ďábla a vysvobodí člověka; že z Abrahamova potomstva vyjde ten, který bude požehnáním pro celý svět; dále že z Davidova potomstva přijde král, který založí království v srdci člověka; prorok Izajáš oznamoval, že se z panny narodí dítě Imanuel. Po naplnění těchto slibů však není ani památky. Až po mnoha tisících letech přichází naplnění Božích slibů. evangelista Matouš napsal: *To všechno se stalo, aby se splnilo, co řekl Hospodin ústy proroka. Z toho můžeme usoudit, že Boží sliby platí, nemají nějakou dobu expirace, platí napříč věkům. Boží sliby můžeme opřít svůj život důkazem toho jsou Vánoce, v nichž se očekávání mění v naplnění.**

O narození Ježíše Krista se dočteme také v *Evangeliu Jana*, kde je zapsáno: *Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.* Je zde zmínka o dětech. Dnes – v myšlenkách – hledíme na dítě narozené v Betlémě. Jan však zmiňuje jiné děti – Boží děti. Proč se v minulosti zakládaly sirotčince? Děti přišly o své rodiče a staly se z nich sirotci. Ale i dnes jsou domovy plné dětí, sirotků, přestože jejich rodiče žijí. Žel, byly jimi odloženy nebo zavrženy. Je těžké být takovým sirotkem. Člověk je pak poznamenán na celý život. Vánoce hovoří o duchovním sirotkovi. Jak se jím člověk může stát? Třeba tak, že zavrhne svého otce v nebesích! Dítě zavrhne otce! Ale ten zavržený Otec přichází ke svému dítěti ve svém synu narozeném v Betlémě. Jak se nestát duchovním sirotkem? Když právě narozené dítě v Betlémě přijmeme do svého srdce, potom se z nás stanou Boží děti.

*A to je vánoční výzva: staňme se Božím dítětem,
vpustíme Boha do svého života i do svého srdce.
Bůh k nám přichází v podobě svého syna,
který se stal člověkem.*

– Renata Firlová, pastor

Modlitwa przed łamaniem się opłatkiem

Panie Boże, Ty sprawiłeś, że ta święta noc, kiedy wspominamy pamiątkę Wcielenia Twojego Syna dla naszego zbawienia, zajaśniała blaskiem Twej światłości. Spraw, abyśmy, opromienieni tym blaskiem, z otwartym sercem przyjęli Jezusa jako naszego Odkupiciela. Pobłogosław nas i te opłatki, którymi się podzielimy na znak miłości i przebaczenia. Naucz nas, Panie Boże, dzielić się chlebem, miłością i życzliwością ze wszystkimi ludźmi, a zwłaszcza z tymi, wśród których żyjemy. Obdarz miłością, zgodą i jednością naszą rodzinę. Wlej nadzieję w serca ubogich, samotnych, osieroconych i przeżywających jakiegokolwiek cierpienia. W dzisiejszą noc Bożego Narodzenia naszą modlitwą ogarniamy też chrześcijan mieszkających w Betlejem i innych zakątkach ziemi. Ty, Panie, znasz ich troski i niepokoje. Widzisz ich osamotnienie i lęk o przyszłość. Słyszysz wołanie o pokój i pojednanie między narodami i wyznawcami różnych religii. Ulecz z nienawiści serca żydów, muzułmanów i chrześcijan. Pomóż im przebaczyć wzajemne urazy i krzywdy.

Specjalní mikulášský dorost

Vedoucí našeho bludovického dorostu se rozhodli, že zpestří prosincová setkání dorostu. Stalo se tak v týdnu, kdy si celý svět připomínal svátek sv. Mikuláše. My tři vedoucí – Adrian, Adam a Matyáš – jsme se 8. prosince stali Mikulášem, andělem a čertem a vydali jsme se za našimi dorostáky. Každému z nich jsme přečetli černou listinu, na které byly zapsány jejich „hříchy“: absence na dorostových setkáních, neznalost Bible, neodepisování na zprávy zaslané vedoucími skupiny. Dorostenci byli Mikulášem, čertem a andělem pokáráni a slíbili, že se určitě polepší.

– Matyáš Volný

BLUDOVICKÉ OZVĚNY

ZIMA 2022

Jubilanté

90 let

Wanda Tomaszová, Doubrava

80 let

Emilie Przeczková, Havířov – Suchá

Lidie Nowaková, Bludovice

Olga Ožanová, Bludovice

70 let

Halina Klimszová, Životice

65 let

Milena Uhrová, Šumbark

Mirka Volná, Bludovice

55 let

Lenka Kosiecová, Datyně

Adéla Hlubinová, Václavovice

50 let

Lada Potišková, Bludovice

Křty

Jakub Frúhauf

Vlastimil Frúhauf a Daniela Pulková

Ondřej Filip

Kateřina Borová

Matthias Dunička

Robert Dunička a Kateřina Marvartová

Martin Pulko

Tomáš Pulko a Patra Parčiová

Richard Cichý

Jiří Cichý a Monika Maxová

Kevin Rácz

Andrej Rácz a Adriana Peterová

Samuel Volný

Dominik Volný a Tereza roz. Točková

Pavel Kalvoda

Miroslav Škoch a Jiřina Kalvodová

Svatby

Marek Dvořák a Soňa Czaniková

Tomáš Tomeczek a Monika Babjáková

Pohřby

Gertruda Sojková roz. Pichová,
79 let, Bludovice

Tadeáš Jaworek,
82 let, Bludovice

Helena Kolderová roz. Fízková,
86 let, Bludovice

Bludovický informátor - Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické augsburského vyznání

Adresa redakce: Selská 12, 736 01 Havířov - Bludovice

Redakce: Mgr. Pavlína Volná

Sazba a grafická úprava: Milan Maček